

**VŠICHNI
JSME
VINNI
KARIN
SLAUGHTER**

**VŠICHNI JSME
VINNI**

KARIN SLAUGHTER

VŠICHNI JSME
VINNI

PŘEKLAD

KRISTÝNA KUČEROVÁ

Český název: Všichni jsme vinni
Název anglického originálu: We Are All Guilty Here
Autorka: Karin Slaughter
Překlad: Kristýna Kučerová
První vydání: HarperCollinsPublishers, 2025
Grafika obálky: MADGRAFIK, Łomianki
Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2025 by Karin Slaughter
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Karin Slaughter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Karin Slaughter si osobuje morální právo být označena za autorku tohoto díla.

Text písně „Misguided Angel“ od skupiny Cowboy Junkies. Slova a hudba: Michael Timmins a Margo Timmins. © 1988 Universal Music – Z Tunes LLC a Paz Junk Music. Všechna práva spravuje Universal Music – Z Tunes LLC. Mezinárodní autorská práva zajištěna. Všechna práva vyhrazena. Znovu vytištěno se svolením společnosti Hal Leonard LLC.

Citát z románu Pýcha a předsudek Jane Austenové je uveden v překladu Evy Kondryšové.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho části v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Grafika původní obálky: © Brian Moore
Fotografie na obálce: © Getty Images
Fotografie autorky: © Alison Rosa
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa, Poland
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

ISBN: 978-83-291-1838-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1839-2 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1840-8 (PDF)

Věnováno Kate a Kitty Sunshinovým. Prožily jste si své.

*Chcete-li šťastný konec, záleží samozřejmě na tom,
kde svůj příběh ukončíte.*

Orson Welles
The Big Brass Ring, 1982

PRVNÍ KAPITOLA

Madison Dalrymplová se opřela ramenem o mohutný dub a snažila se nepropadnout panice. Cheyenne měla zpoždění. Velké zpoždění. Takhle si to nenaplánovaly. Dohodly se, že se v parku pod dubem sejdou nejpozději v osm. Teď už bylo za deset minut půl deváté a po Cheyenne ani stopa. Nezavolala ani nenapsala, telefon nebrala, na Madisoniny zprávy nereagovala. Madison byla z horka i úzkosti už celá zpocená. Tričko se jí lepilo na záda, kraťasy měla zmačkané. Tráva, kterou koupila od toho starého úchyly, se jí skoro upekla v přední kapse.

Setkat se v parku možná nebyl dobrý nápad, jenomže Madisonin otec jim nedal na vybranou. Včera na ni zničehonic vyrukoval s tím, že její narozeniny celá rodina oslaví na ohňostroji, a zjevně očekával, že z toho bude mít radost. Patnáctiny sice nejsou tak důležité jako šestnáctiny, ale trávit je v parku s tátou, nevlastní matkou a ukňučeným nevlastním bratrem jí připadalo spíš jako trest než oslava. Všude komáři, odporné jídlo a punč, který chutná jako sirup na kašel. Sejde se tam minimálně dvě stě lidí a před ohňostrojem se určitě všichni nahnou do jezera. Madison je do jednoho nenáviděla.

„Cheyenne,“ zamumlala a očima bloudila po hlavách s kudrnatou trvalou a ofinami. „Kde jsi?“

Naštěstí konečně zapadalo slunce. Už v deset dopoledne bylo osmatřicet stupňů a voda v jezeře teplejší než ve vaně. Krém na opalování se jí z kůže odpařil už před několika hodinami. Byla úplně upečená. Madison sledovala vlny horkého vzduchu mihotající se nahoře na kopci nad parkovištěm, kde se auta mačkala jedno vedle druhého. U chodníku i schodů stála opuštěná jízdní kola. Pouliční lampy zhasly. Za chvíli začne ohňostroj. Celé město se tvářilo, jako by byl čtvrtý červenec nejdůležitější den v roce, a přitom ani neznají rozdíl mezi ústavou a vyhlášením nezávislosti, a když školní orchestr spustí hymnu, většina z nich jen pobrukuje.

Den nezávislosti pro ně byl jen vítanou záminkou, jak se přejít a opít a zapomenout, že jsou v tomhle smradlavém, podělaném městě chycení v pasti.

Vzala do ruky mobil. Dva zmeškané hovory od nevlastní matky. Hledá ji, aby mohla předstírat, že pečuje o svou velkou šťastnou rodinku, ale Madison věděla, že Hannah jen hraje divadlo. Chová se, jako by byla její vlastní matka, a navíc se tváří, že ji má dokonce ráda. A táta dává neustále najevo, že za všechny problémy může Madison. Jeho první manželka a Madisonina matka je teprve osm let mrtvá a on se tváří, jako by nikdy neexistovala.

„Do hajzlu,“ ulevila si Madison.

Umanula si, že dnes si to od Hannah nenechá zkazit. Znovu se podívala, kolik je hodin. Cheyenne už měla šestadvacet minut zpoždění. Madison se zhluboka nadechla a v duchu se přesvědčovala, že to ještě není tak hrozné. Jednou se Cheyenne opozdila o celou hodinu, tehdy ji u nich před domem vysadilo nějaké cizí auto. Nebyl to mustang ani corvetta, ale kombík s obrázky komiksových postavíček na zadním skle. Auto pro rodinku s dvěma dětmi a psem. Hannah vůz nezahlédla, ale při pohledu na čerstvý cucflek na Cheyennině krku pohrdavě přimhouřila oči. *Kurva jedna.*

„Madison?“

„Co je?“ vyjekla Madison. Celá se zpotila, když jí došlo, že ji právě oslovila nejlepší kamarádka její nevlastní matky. Emmy Cliftonová-Langová byla navíc policajtkou, což ještě vystupňovalo Madisoninu paniku. „Jsi nějaká lekavá,“ prohlásila Emmy. „Copak se děje, oslavenkyně?“

„Nic.“ Madison se vzpamatovala dřív, než jí ruka automaticky sjela ke kapse s trávou. „Jsem v pohodě.“

„Nevypadáš tak. Piješ dost vody?“ Emmy si sundala klobouk. Měla přirozeně kudrnaté vlasy, ale nosila je stažené do drdůlku jako stará bába. A to jim s Hannah bylo oběma minulý měsíc teprve třicet. „Je tu větší vedro, než si lidi myslí.“

„Já vím,“ přikývla Madison. *To mě fakt má za úplnou blbku?* „Proto stojím pod stromem. Ve stínu. Sama.“

Emmy narážku nepochopila. Opřela se rukou o kmen. „Víš, jak se to říká? Pro stromy nevidět les.“

Madison obrátila oči v sloup. Poslední dobou jí všichni dávali nevyžádané rady. „A co jako?“

„Někdy má člověk pocit, že toho druhého zná, a přehlíží všechny varovné signály, které mu říkají, že to pro něj není dobrá volba.“ Emmy pokrčila rameny. „Nevidí souvislosti, protože se soustředí na detaily. Užívá si, dělá věci, které by dělat neměl, třeba se v noci vyplíží z domu, a pak na něj jednoho dne dolehnou následky jeho činů.“

„Panebože,“ zasténala Madison. Přesně věděla, kdo zavalil popud k téhle přednášce na téma *Cheyenne Bakerová na tebe má špatný vliv*. „Vyříd’ Hannah, ať se radši stará o sebe, jo? Nemusí za mnou pořád někoho posílat, aby mi promluvil do duše. Z tohohle pitomýho města vypadnu hned, jak budu moct.“

„Rozumím,“ opáčila Emmy, „ale na vysokou půjdeš až za tři roky. Do té doby se může stát ledacos.“

„Jasně.“ Madison neměla v úmyslu se Emmy svěřovat, že když půjde všechno podle plánu, za dva měsíce se s Cheyenne odstěhují do Atlanty a už nikdy nebudou muset od nikoho poslouchat, co mají dělat.

„Mohla bych ti ukázat Mercer, kdybys chtěla. Je tam krásný kampus. Měla jsem to tam ráda a poznala spoustu fajn lidí.“

Madison znovu obrátila oči v sloup. „Já na vysokou kašlu, jasný?“

„Teď možná jo. Poslouchej, příští víkend budeš hlídat Colea, víd? Co kdybys přišla o něco dřív? Mohly bychom si promluvit o...“

„Už musím jít,“ opáčila ledově Madison. „Slíbila jsem Cheyenne, že se sejdem u stánku SnoBall. Mám deset minut zpoždění.“

„Dobře. Nebudu tě zdržovat.“ Emmy ji chytila za ruku. To bylo divné. Stiskla jí prsty. „Jen chci, abys věděla... vážně bys měla vědět, že Hannah tě má opravdu ráda.“

Madison poskočilo srdce. Na prstech cítila teplo Emmyiny ruky. Najednou jí bylo bůhvíproč do pláče. „Viděla tě vyrůstat,“ usmála se Emmy. „Já taky. Obě tě máme rády.“

Madison spolkla knedlík, který se jí udělal v krku. „No jo.“

Vyprostila ruku a nechala tam Emmy stát i s tím jejím staromódním drdolem a idiotským úsměvem. Ať se radši stará o svého připitomělého syna, který se pořád dívá na dětské animáky, i když mu bylo už jedenáct.

Nos si otřela hřbetem ruky, teprve když došla k tribuně. Na mobilu si znovu zkontrolovala čas. Panika se vrátila. Cheyenne už měla jedenatřicet minut zpoždění. *Co když jsem to popletla*, napadlo Madison. *Neměly jsme se potkat u domu?* Zavrtěla hlavou, protože tak to nebylo. Nic nepopletla. Probíraly to spolu nejmíň desetkrát, dokonce si prošly trasu se stopkami a pak ji projely na kolech, protože jim připadalo

bezpečnější vzít to zadní polní cestou. Ve městě by mohl Cheyenne někdo zahlédnout a zhatit jí alibi.

Madison se už nemohla dočkat, až kamarádce řekne, jak lhala Emmy přímo do očí. Ne, neměly se potkat u stánku SnoBall. Měly se potkat u dubu, na kolech dojet k Cheyenne domů, tam si vzít auto jejího otce a láhev skotské a vyrazit si na projížďku, zatímco všichni ostatní budou koukat na ten přiblblý ohňostroj. V duchu si to tolikrát představovala, až měla teď pocit, jako by se to už stalo. Ve zbrusu novém Volkswagenu Jetta pana Bakera se staženou střechou se řítí stošedesátkou po Main Street. Vzduch jí cuchá vlasy a z repráků řve Rihanna.

Dva měsíce. Pak odsud vypadnou. Jen musí vydržet do září. Stopem dojedou do Atlanty, ubytují se v hotelu Ritz-Carlton, seženu VIP vstupenky do Music Midtown a seznámí se s nějakými staršími chlápky, kteří je budou brát do klubů. Možná se nakonec vdají za slavné fotbalisty a budou bydlet v přepychových vilách.

Tak to aspoň líčila Cheyenne, když se rozhodla do svého plánu přibrat i Madison. Což bylo skvělé. Madison nikdy nebyla ve škole moc oblíbená, nezapadala. Všichni ji pokládali za podivínskou šprtku. Pak ale Cheyennin táta dostal práci v místní fabrice a s celou rodinou se přestěhoval do okresu Clifton. Madison se změnil život. Předtím byla jen poslušná malá holka, která na sebe nepoutá pozornost, neodmlouvá, nelíčí se a nikdy nedostala od kluka pusy.

Jako by byla mrtvá.

Teprve Cheyenne jí ukázala, jaký může život být. Uměla se postarat o zábavu a bez ohledu na to, co blábolila Emmy Drdlová, vždycky zařídila, aby jim všechno prošlo. Cheyenne ukázala Madison, jak špulit pusy a nasadit dětský tón. Když holka předstírá, že je úplně pitomá, chlapi si pak připadají jako velcí, silní ochránci a dají jí všechno, o co si řekne.

To byl Cheyennin tajný trik na dospělé chlapy.

Kluky ve svém věku pokládala za idioty a kretény, kteří nevědí, co chtějí, ani jak to získat. Dospělí muži jsou jiní, tvrdila. Poslouchají tě. Věnují pozornost tomu, co chceš, a kupují ti spoustu věcí. Připadáš si s nimi výjimečná. Pořád ti opakují, jak jsi hezká, jsou vděční, když přijdeš, nikdy si nestěžují, že máš zpoždění nebo špatnou náladu. Říkala, že i sex je s nimi lepší. To ale Madison nemohla posoudit, opravdický sex zatím neměla, jen nějaké to osahávání, ale to bylo většinou nudné, ulepené a vůbec ne tak vzrušující, jak to líčila Cheyenne.

„No tak, Shy,“ zašeptala Madison. „Kde sakra jsi?“

Někdo do ní narazil. Skupinka dětí v mokrých plavkách se řítila ke stolům s jídlem. Madison zvedla hlavu k nebi. Světla zhasla, jako by někdo odpojil slunce. Setmělo se. Z grilů s klobásami a hamburgery stoupal kouř. Ženské z kostela rovnaly na tácy sladké košíčky a vydávaly mazlavý bramborový salát a dušené fazolky. Madison došla k tribuně a zadívala se na moře lidí, které se táhlo až k jezeru. Hledala Cheyenniny tmavé rozčuchané vlasy.

Zahlédla jen starého šerifa Geralda Cliftona, jak se rozvaluje na příkrývce, kterou tam už za úsvitu přinesla jeho žena, aby zabrala nejlepší místo. Přímo uprostřed. Ne moc blízko k jezeru, ale taky ne moc daleko od mobilních toalet. Všichni se k šerifovi chovali jako ke králi. Možná proto, že celý jejich okres byl pojmenovaný po nějakém jeho praprapradědovi. Emmy patřila k jeho podřízeným. Šerifova manželka učila na druhém stupni, jeho syn na střední škole, která se nacházela ve stejné budově. Jeho bratr řídil továrnu a dvousetletá sestra hrála na varhany ve Druhém baptistickém kostele. V celém okrese žily desítky Cliftonů. Bratranci, prastrýci, tetičky. Madisonin otec jednou v žertu prohlásil, že všichni ostatní pro tuhle rodinu buď pracují, anebo sedí za mřížemi, kam je Cliftonovi poslali.

Madison proletěla hlavou ošklivá myšlenka. Stáhl se jí žaludek.

Co když Emmy tou pitomou přednáškou o lese a stromech myslela něco konkrétního?

Co když Cheyenne zatkli? Co když ji drží ve vězení?

Madison se začala zoufale rozhlížet. Zahlédla Emmy, jak se baví se svým manželem. Zdálo se, že na něj křičí. Prstem mříla Jonahovi na hrudník, jako by ho chtěla probodnout. Madison se pomalu otáčela a zoufale hledala druhého strážníka. Oddechla si, když v dlouhé frontě u tojtojek spatřila Bretta Templa. Nevypadal, že by si hleděl své práce. Pohrával si s kloboukem a bylo mu fuk, co se kolem děje. Madison si všimla na jeho krku zarudlé kůže spálené od slunce.

Pomalou vydechla a snažila se uklidnit. Znovu začala mezi lidmi hledat Cheyenne. Místo ní ale uviděla Hannah, která se vynořila z davu jako surikata. Prodírala se skupinkou dětí, které se cpaly košíčky. Nejspíš si chce pořídit dokonalou rodinnou fotku, kterou pak hodí na Facebook.

Madison se ušklíbla. Příkrčila se a schovala za starou paní Singhovou z železářství. Hannah měla na sobě pruhované tílko, úplně propocené. Bradavky se jí pod ním rýsovaly jako guma na konci tužky. Cheyenne by určitě pukla smíchy. A to Hannah pořád tvrdila, že se Cheyenne strašně předvádí.

Sklopila oči k telefonu. Třicet devět minut zpoždění. To už bylo moc. Cheyenne se sice dušovala, že plán není nebezpečný, jenže ve skutečnosti nebezpečný byl. Člověk si nemůže zahrávat s dospělými chlapy a čekat, že si to nechají líbit. Obzvlášť tihle.

Madison se bezmyšlenkovitě rozhlížela, až našla Emmy. V té hnusné hnědé uniformě se nedala přehlédnout. Hádka skončila. Emmy kráčela do kopce směrem k tribuně. Hlavu měla skloněnou, tvář schovanou pod širokou krempou klobouku. Ruce měla zatáté v pěst. Lidé na ni civěli a špitali si

o hádce s Jonahem. Takhle to v North Falls chodilo, všichni se do všeho pletli. Nenašel by se tu jediný člověk, který by neznal historii Emmyina života. Znali ji od narození, věděli, že vyrůstala se starším bratrem, který se vždycky tvářil jako hromádka neštěstí, reprezentovala školu na soutěžích v pravopise, vystudovala vysokou a provdala se za svou lásku ze střední, porodila syna, nastoupila do úřadu šerifa a neztrácela víru, že ten lúžr, kterého si vzala za muže, se opravdu jednoho dne stane slavným muzikantem, i když všichni věděli, že jen hulí doma na gauči trávu a nechá se od ní živit.

Cheyenne tvrdila, že Emmy je moc hezká na to, aby se zahrabala jako policajtko, ale Madison věděla, že tahle ženská je ve své práci vážně dobrá. Ne jako její otec, který hned volal rodičům do práce, když vás zahlédl někde, kde jste podle něj být neměli. Anebo Brett Temple, který se choval jako hovado, a ještě si to užíval. Emmy jednou načapala Madison s cigaretou. Řekla jí, ať ji zahodí, a tím to skončilo. Nenabonzovala to Hannah, ani se nezastavila za tátou v obchodě na kus řeči, což by bylo snadné, protože pracoval hned naproti úřadu šerifa.

Takže se jí dá věřit, pomyslela si Madison.

Spojila ruce a počkala, až Emmy dojde nahoru na kopec. Snažila se přitom vymyslet nějakou historku, která by zněla dostatečně věrohodně, a přitom nebyla tak úplně pravdivá. Něco, co je dostane z maléru, protože teď asi v maléru skutečně jsou. Minimálně Cheyenne. Často chodila pozdě, ale dnes k tomu neměla důvod. Všechno si důkladně nazkoušely a naplánovaly do nejmenších podrobností. Nabízelo se jediné vysvětlení: Cheyenne se něco stalo.

Emmy zvedla hlavu dřív, než stihla Madison promluvit. „Teď ne,“ prohlásila úsečně. V očích měla slzy. Nos zarudlý, ale ne od sluníčka.

Madison neměla na výběr, musela jí ustoupit z cesty. Zpoza tribuny sledovala, jak se Emmy řadí do jedné z front u tojtojek, zachází dovnitř a zavírá dveře.

„Do prdele,“ zamumlala Madison.

Co teď?

Mohla by jít za Templem, který si pořád pohrával s kloboukem. Jenže on byl tím posledním, koho by požádala o pomoc. Nebyl to jen debil, byl to zákeřný debil.

Madison se znovu zahleděla na nebe, jako by tam mohla najít odpověď. Slunce zašlo a na obloze svítily maličké tečky hvězd. Podívala se ke starému dubu. Nikdo tam nebyl. Znovu bloudila očima po davu, pak je upřela na jezero. Lidé vylézali z vody, utírali se ručníky a mířili ke svým místům na kopci. Brzy bude tma jak v pytli. Vzduchem se neslo vzrušené očekávání. Všichni se těšili na ohňostroj.

Podívala se, kolik je hodin. Čtyřicet sedm minut zpoždění. Po Cheyenne ani stopa. Něco se muselo stát.

Madison se rozhodla, že půjde kamarádku hledat.

Odhodlaně vykročila nahoru po schodech k parkovišti. Nebyla tam ještě úplná tma, snadno našla svoje kolo. Odtlačila ho na konec parkoviště a přitom se rozhlížela, jestli Cheyenne nezahledne. Třeba tam narazila na kluka s flaškou nebo bongem. Auta parkovala tak blízko u sebe, že se mezi ně s kolem nevešla a musela je obejít zvenku podél první řady.

Potřebovala vlastní plán. Přenesle kolo přes žlutou pásku, kterou sem natáhli, aby lidi nezajížděli na tréninkové hřiště vedle parkoviště. Pak sjede z kopce na Long Street, dá se doleva na Carverovu a přes ten velký pozemek s jezírkem se dostane na polní cestu. Z opačného směru měla po stejné trase přijet Cheyenne. Možná cestou píchla. Nebo si něco šlehla a teď někde leží a civí na nebe.

Madison se právě chystala nasednout na kolo, když bouchla první rachejtle. Konečně začal ohňostroj. Odpalovali

ho z druhé strany jezera, daleko od lidí. Madison slyšela hluboké hučení, pak na noční obloze spatřila jasně bílou čáru a sledovala, jak se rozprskává do tisíce malých světýlek. Lidé tleskali a křičeli, jiskřičky syčely jako malí hadi a pomalu uhasínaly.

Následovala kratičká přestávka, po ní další rána. Další hukot a čára rozpadající se do polokoule modrých a bílých světél v barvách maskota školy. Dav zajásal, když odpálili třetí várku, která na obloze vytvořila smajlíka.

Madison na okamžik zapomněla na starosti. Nemohla si pomoci, přemohl ji úžas. Když byla malá a její matka ještě žila, dávno předtím, než se jim do života nacpala Hannah, chodívali čtvrtého července večer na ohňostroj. Jen oni tři. Máma zabalila na oslavu Madisoniných narozenin malý dort a čokoládovou zmrzlinu. Táta se šel vykoupat do jezera. Když začal ohňostroj, objal Madison, aby se nebála, a pojmenovával různé druhy rachejtlí: crossette – čtyři hvězdice, které se vzájemně míjejí, diadém s několika trsy uprostřed, prstenec ve tvaru kruhu a smajlíků. Dlouhý válec římské svíce nebo šest římských svící dohromady, které tvoří skoro tisíc ran. A pak květy: vrba, pivoňka a její oblíbená chryzantéma. Ze všech těch vybuchujících barev se člověku tajil dech.

Ten se jí zatajil i dnes.

Madison si otřela oči. Zlobila se na sebe, že brečí. Maceše řekla, že je na ohňostroj už velká, ale pravdou bylo, že se jí stýskalo po tátově ruce kolem ramen, když ji tiskl k sobě a ona si připadala v bezpečí. Každé *ach* a *jé* ozývající se z davu, každá hlasitá rána, kterou cítila až v krku, jí připomínala všechno, co ztratila.

Byla tak pohlcená smutkem, že si skoro nevšimla auta, které odbočilo na parkoviště. Chvíli trvalo, než zaostřila oči. Auto mělo zhasnutá světla. Pomalu se sunulo první uličkou,

na řidiče neviděla. Nezastavil. Brzdová světla se nerozsvítila, když najel na obrubník a protrhl žlutou pásku. Teprve když další rachejtle osvítily hřiště v celé jeho zelené nádheře, uvědomila si, co vidí.

Cheyenne.

Konečně je tady. Díkybohu.

Madisonin úlevný výkřik přešel do udiveného smíchu. Cheyenne se chystala vjet v otcově drahocenné nové jettě na fotbalové hřiště. Nezaměnitelné neonově modré kolo měla nacpané vzadu. Jasně růžová řídítka. Svítící proužky na drátech u kol zářily jako vánoční stromeček. Asi pořádně nezaklapla víko kufru, protože se otevřelo, když najela zadním kolem na obrubník. Vzápětí kleslo dolů a praštilo do jízdního kola, Madison tu ránu slyšela i přes syčení žluté pivoňky vyhasínající na obloze.

„Shy!“ Madison se rozběhla za autem, skloněná nad řídítka kola. Brzdová světla se rozsvítila, když se Cheyenne přiblížila ke středu hřiště. Madison si netroufla pásku přetrhnout, a tak pokračovala až k místu, kde ji přerвала Cheyenne. Zuby jí cvakly, když narazila kolem do obrubníku. Kousla se zevnitř do tváře. Ale ze samé radosti ani necítila bolest.

Typická Cheyenne. Změnila plán a nic neřekla. Rozhodla se, že se nejprve vrátí domů pro auto a skotskou a teprve pak přijede na sraz do parku. Dávalo to smysl. Mělo je to napadnout dřív. Proč se zdržovat, když to měla Cheyenne po cestě?

Auto zastavilo na konci hřiště před skupinkou stromů. Madison slyšela, že motor běží naprázdno. Znovu vykřikla, tentokrát úlevou. Teprve teď si dokázala přiznat, jak strašně byla vyděšená. Cheyenne tvrdila, že to bude hračka, ale když šlo o Cheyenne, většinou se to vždycky zkomplikovalo. Moc tlačila na pilu. Madison by ani nespočítala, kolikrát to viděla na vlastní oči. Cheyenne odmlouvala učitelce,

rozčílila ředitele, ječela na hospodářku. Křičela i na matku, otce a mladší sestru. Jednou tak moc, že se její matka ohnala a vrazila jí pořádnou facku. Možná ne jenom jednou.

„Shy!“ zvolala znovu Madison, ale její hlas přehlušily rány, když se chryzantéma rozprskla do fialových, zelených a bílých hvězdiček.

Pustila kolo a posledních pár metrů uběhla bez něho. Exploze ohňostroje byly tak hlasité, že je cítila v zubech. V blikajících světlech vypadaly její vlastní pohyby trhaně. Natáhla před sebe ruku. Nahmatala zadní pneumatiku Cheyennina kola. Řetěz sklouzl. Byl omotaný kolem drátů jako zahozený náramek.

Noc opět potemněla.

Chryzantéma zhasla. V nastalém tichu Madison slyšela vlastní dech, jeden ostrý nádech, druhý, třetí. Pak je přehlušila další rána, která jí rozechvěla ušní bubínky. Obrátila se k jezeru a spatřila dva pruhy světla zakusující se do temnoty a jejich odraz zrcadlící se na hladině. Následovala kaskáda explozí. Dlouhé světelné výhonky vytvořily tvar dvou obrovských palem.

Hluk vycházející z davu najednou ustoupil do pozadí. I praskání, syčení a hučení ohňostroje.

Ozvalo se totiž něco jiného. Slabě, ale nepřeslechnutelně. Blízko. Slyšela to stejně dobře jako vlastní dech.

Zasténání.

Madison pohlédla do kufru auta. Jasně světlo rachejtlí na obloze ho osvětlovalo do nejmenších detailů. Neonově modrý rám. Zkroucené zadní kolo. Přetržený řetěz. Modrá plachta na dně kufru. Prádelní šňůra přivázaná k víku. Výraz hrůzy v Cheyenniných očích.

„Ne,“ zašeptala Madison.

Tohle nebyla jetta pana Bakera.

Obloha potemněla. Další přestávka.

Madison zůstala na okamžik oslepená, ale stále měla před očima Cheyenne uvězněnou v kufru auta pod jízdním kolem. Vytřeštěné oči. Vyděšený výraz.

Nebyl čas na přemýšlení, musela jednat. Vytáhla kolo a hodila ho na zem. Chytila Cheyenne za paži a pokusila se jí pomoci z auta ven.

Další dlouhé zahvízdání. Další ohňostroj. Další výbuch oslepujícího světla.

Madison ztuhla. Stále držela Cheyenne za paži. Pravda se jí najednou vyjevila v hrozivých barvách. Jasně červené řezné rány. Narezlá zaschlá krev. Růžové tečky v bělmu Cheyenniných očí. Ústa přelepená páskou. Zlomený nos. Roztrhané tričko. Další krev na hrudníku stékající za podprsenku. Zápěstí svázaná k sobě. Nohy skrčené, kotníky spoutané. Z úst pod páskou vycházely tlumené zvuky. Cheyenne prosila Madison, aby si pospíšila, aby jí pomohla.

A právě v tu chvíli si Madison vzpomněla na Emmyina slova. Vrátila se k ní jako ozvěna.

Pro stromy nevidíš les.

Přestaň se starat o svázanou Cheyenne v kufru, nařídil jí mozek.

Začni se starat o chlapa, který ji tam nacpal.

Další exploze byla tak hlasitá, že Madison zadrkotaly zuby. Cítila, jak se jí zatíná čelist, stahují svaly a celým tělem koluje pocit strachu. Jasně planoucí chryzantéma ozářila oblohu.

Madison se otočila. Spatřila tvář toho muže a pak...

Už jen tmu.

DRUHÁ KAPITOLA

Emmy vyšla ze dveří toalety a vdechla horký vlhký vzduch. Pořád jí hučelo v uších. Ohňostroj nadělal rámusu jako válečná zóna. Cítila střelný prach a síru mísící se s pachem potu a zvětralého alkoholu. Návštěvníci pomalu skládali deky, sbírali chladicí boxy, hledali batolata a vzpomínali, kde zaparkovali. Rozsvítily se baterky. A začaly se rozsvěcet i lampy. Nejprve na parkovišti u hřiště. Potom i na parkovišti nahoře na kopci. Za tribunou. U jezera. Nálada se změnila, protože lidé si uvědomili, že oslavy Dne nezávislosti připadly na středu, takže zítra musí všichni ráno vstát a jít do práce.

„Dobrou noc, Emmy,“ zavolal na ni kdosi.

„Opatruj se,“ řekl někdo další.

Emmy se nuceně usmála a zaklapla za sebou dveře. Uvědomila si, že schovávat se v plastové kadibudce, která se dvanáct hodin vyhřívala na slunci, asi nebyl ten nejlepší nápad. Ale pořád to dávalo větší smysl než důvěřovat Jonahovi Langovi, že zvládne tak jednoduchý úkol, jako dát pozor na jejich jedenáctileté dítě.

„Ten pohled znám,“ zakřenil se Brett Temple a pohrával si s kloboukem v rukou. Vzadu na krku měl spálenou kůži. Jako pravý venkovan. „Co provedl tentokrát?“

„Prý nebude hlídat Colea.“ Brett se tvářil zmateně, a tak mu to vysvětlila: „To přece není hlídání, když je to jeho vlastní dítě.“

„No jasně,“ vložila se do hovoru Vanna, Brettova arogantní těhotná manželka. Propocené fialové šaty jí obepínaly břicho jako korzet děvky z bordelu. „Ty takový nebudeš, vid', miláčku?“

Brett se podíval na Vannu a přes zaťaté zuby zalhal: „Jistěže ne, zlato.“

Emmy odvrátila pohled, když se políbili. Zadívala se na dav lidí. Trochu se styděla, že předtím odpálkovala Madison. Ta holka jí očividně chtěla něco říct. „Neviděli jste Madison Dalrymplovou?“

„Která to je?“ zeptal se Brett.

„Ta tlustá,“ opáčila Vanna

Emmy začala čelist. „Není tlustá.“

„Hubená teda taky ne,“ zasmála se Vanna a vrhla na Bretta zamilovaný pohled oddaného baseta.

„Madison se tahá s tou malou drzou Cheyenne Bakerovou. Pamatuješ? Minulý týden jsi ji přivedl na stanici.“

„Cheyenne Bakerová,“ přikývl Brett. „V krámě ukradla pytlík čokoládových bonbonů. Ale než jsem se k ní dostal, snědla je.“

„Ta malá psychopatka si je určitě vylepšila fentanylem,“ přisadila si pohotově Vanna. „Pošlete ji do basy. Stejně tam jednou skončí.“

„Ale no tak,“ ohradila se Emmy a snažila se udržet neutrální tón. „Je to pořád ještě dítě.“

„To je, ale už teď má v sobě zlo,“ ucedila Vanna. „Já ti něco povím. Hannah je svěťice, že to s Madison vydrží. Měla by ji poslat do nějaké polepšovny. Víš, jak se to dělá, ne? Dítě odvezou uprostřed noci a vysadí je někde na poušti v Utahu. Aspoň by holku dostala z toho špatného Cheyennina vlivu.“

Emmy její krutost šokovala. „Hannah má Madison ráda jako vlastní dceru.“

„A právě proto by to měla udělat. Pro její dobro.“ Vanna si pohladila břicho, jako by chtěla dát najevo, že *její dítě* nikdy žádné potíže dělat nebude. „Já snad prasknu. Emmy, když jsi čekala Colea, byly pro tebe ty poslední týdny taky tak děsné?“

„Ani ne. Cítila jsem se skvěle.“ Emmy usoudila, že nespavost, bolavá záda, čtyři zkažené zuby a nutnost nosit s sebou náhradní kalhotky pro případ, že by neudržela moč, byly procházkou růžovým sadem ve srovnání s posunutou pávní, ztrátou dvou litrů krve a zvracením z nesnesitelných porodních bolestí. „Skoro si na to nepamatuju.“

Vanna jí věnovala další ze svých blažených úsměvů. „Děti jsou boží zázrak.“

„To teda jo.“

Brett se zeptal Emmy: „Kdy jsi viděla Madison naposledy? Můžu ti ji pomoc hledat.“

„Není potřeba.“ Emmy usoudila, že to, co jí Madison chtěla svěřit, nejspíš už není důležité. „Promluví si s ní později.“

Brett se na ni pátravě zadíval.

Emmy jen pokrčila rameny. Nemají čas ani zdroje na to, aby řešili rozmary patnáctileté holky. Z parku začnou odjíždět stovky lidí najednou a vede odsud jen jedna silnice. Auta nahoře na kopci jsou na sebe namačkaná jako sardinky. Dvě malá parkoviště u baseballového hřiště jsou plně obsazená. Navíc to horko a alkohol. Dost velká pravděpodobnost, že než skončí služba, povezou někoho do nemocnice. Na vybavování nemají čas.

„Co bys dělal radši? Dopraváka, nebo usmiřovače?“ zeptala se Brett.

Brett zasténal. „Dopraváka. Když jsem minule usmiřoval, dostal jsem pěstí.“

Vanna ho štípala do tváře. „Ale taky jsi mu to pořádně vrátil, vid', miláčku?“

Emmy přestala Vannin připitomělý zadýchaný hlas vnímat. Ta ženská je jen o pět let mladší, ale pořád se chová jako pubertáčka. *To se za pár měsíců změní, napadlo ji, až bude muset fungovat beze spánku a Brett si začne brát směny navíc, protože usoudí, že nechat se zastřelit je pořád lepší než se starat o řvoucí mimino.*

„Kdybys mě potřeboval, dej vědět vysílačkou,“ řekla mu Emmy.

Nasadila si klobouk na hlavu a vykročila do davu. Mířila dolů z kopce, zatímco všichni ostatní se valili nahoru. Emmy si prohlížela obličej, zkoumala, kdo toho moc vypil, kdo by mohl dělat problémy, kdo potřebuje dovést k autu a kdo je prostě jen našťvaný, protože mu cesta na parkoviště trvá moc dlouho.

Tohle se na policejní akademii neučí. Emmy nastoupila do služby před šesti lety a celou tu dobu si pěstovala policejský instinkt. Občas ho nastartoval nenadálý zvuk nebo naopak absolutní ticho, ale většinou to byla jen nepatrná změna atmosféry, jakýsi statický výboj na pokožce, který ji varoval, že se stane něco zlého. Její otec tomu říkal *šimrání*. Emmy usoudila, že muž, který pracoval v úřadu šerifa od dob, kdy v Bílém domě seděl Eisenhower, si tomu může říkat, jak chce. Emmy tohle město znala jako svoje boty, její otec ho znal jako tepny ve svém srdci.

Okres Clinton se nacházel v jihozápadní části Georgie a žilo v něm skoro dvacet tisíc obyvatel. Téměř tisícovka z nich v hlavním městě North Falls. Největším ze čtyř měst v okrese byla Verona, kde sídlila i továrna na autodíly. Ocmulgee u dálnice číslo devatenáct bylo známé svými outlety a Clayville mělo jedno z největších učilišť ve státě. Rekrutovali se z něj kvalifikovaní pracovníci pro továrnu.

Kolem North Falls i Verony tekla řeka Flint, která pramenila u atlantského letiště, protékala celou Georgií až na floridský výběžek a vlévala se do zálivu.

Tři největší města měla vlastní policejní sbor, ale šestnáctičlenný úřad šerifa sídlil v North Falls. Dávalo to smysl. Ve městě byl i soud. Šerif a jeho strážníci měli na starost rovněž okresní vězení a přepravu vězňů. Chodili do škol, drželi hlídky, pomáhali s vyšetřováním v celém okrese a asistovali při veřejných akcích. Jako Emmy a Brett dnes v parku.

U řeky Flint se vždycky konaly ještě velkolepější oslavy, ale North Falls si to odjakživa dělalo po svém. Peníze se pokaždé našly. Lidé, kteří okres řídili, tu i žili. V tomto kraji byl každý cizí člověk podezřelý a v North Falls panovala velká nedůvěra k lidem, kteří se nenarodili a nevyrostli v okruhu sto devadesáti akrů kolem města.

Právě proto Emmy znala většinu tváří, které zahlédla v davu. Z obchodu s potravinami, z centra, z posilovny, z bistra, z kadeřnictví v suterénu domu Peggy Ingramové. Někteří se usmáli, když ji zahlédli. Jiní se zamračili. A pak tu byli všetečkové, kteří na ni nepokrytě civěli, protože si všimli její hádky s Jonahem a milovali drby. Emmy sklonila hlavu k telefonu, jako by dostala nějakou důležitou zprávu. Ta pitomá věc jí vibrovala v kapse už skoro hodinu, ale ona tomu nevěnovala pozornost. Nyní našla šest zmeškaných hovorů od bláznivé tetičky, která si nejspíš potřebovala postěžovat na opilce, co se jí koupají v jezírku, nebo tuláky, kteří jí přes plot kradou ostružiny. Sestřenice Taybee rozeslala všem ostatním sestřenicím zprávu, že v neděli hodlá na své rozlehlé rodinné farmě uspořádat *potlach*. *Bez chlapů*, psala, načež ji jedna ze sestřenic obratem nařkla ze sexismu. Tři další se vyhnuly roztržce a jen se zeptaly, co mají přivézt. Čtvrtá poslala Emmy samostatnou zprávu, že

nepřijde, protože s Taybee pořád nemluví. Jiná zase navrhla večeři v restauraci, aby nemusela vařit. A nakonec se Taybee v další zprávě ptala, zda Emmy o variantě s večeří ví.

Po nose jí stekla kapka potu a dopadla na displej.

Do příbuzenského dramatu neměla v úmyslu zasahovat a už vůbec se nechtěla dohadovat s Taybee, zpropadeně bohatou právničkou, která se ke každému sporu staví jako ke křížovému výslechu vraha se sekýrou. Emmy projela seznam doručených zpráv a našla textovku od Jonaha. Poslal jí na usmířenou fotku Colea s kornoutem zmrzliny s čokoládovou polevou. Skvělé. Samozřejmě, že jedenáctiletý kluk potřebuje před spaním kilo cukru.

Emmy si těžce vzdychla. Nedokázala Jonahovi znovu vynadat, a tak odpověděla jen smajlíkem. Strčila si telefon zpátky do kapsy. Má pracovat, ne řešit své manželství. Upravila si služební opasek, který společně se zbraní, municí, pepřovým sprejem, vysílačkou, baterkou, taserem, obuškem a klíči vážil asi tři kila. Sundala si klobouk a otřela si paži čelo.

Panebože. Strašné horko.

Pokožku měla ulepenou. Vlasy připlácnuté k hlavě. Kevlarová vesta pod uniformou se proměnila v brusný papír a kostice z podprsenky ji bodaly do žeber. K tomu všemu ji rozbolela hlava. Nabádala Madison, aby pila dost vody, ale sama si tu radu k srdci nevzala.

Madison.

Stánek SnoBall už byl zbouraný a Cheyenne během večera ani jednou nezahlédla. Emmy kvůli Hannah na holky tak trochu dohlížela. Obě byly předmětem mnoha nočních telefonátů a rozhovorů nad skleničkou v podniku Clifton Biergarten. Madison se vždycky nechala tak snadno ukecat. Cheyenne patřila k holkám, s nimiž je život zábavný a vzrušující. Bůh ví, že Emmy tomu vábení rozuměla. Když

byla v jejich věku, nudilo ji úplně všechno – lidé, místa i věci. I to byl jeden z důvodů, proč se tak strašně zamilovala do Jonaha.

A jak dopadla...

„Em?“ Do kopce kráčela Hannah. Byla zpocená jako všichni ostatní a chystala se odsud co nejdřív zmizet. „Zase Jonah?“

Emmy obrátila oči v sloup, málem jí vypadly z důlků. Hannah se neptala na detaily. Chtěla jen s kamarádkou sdílet existenciální úzkost vyplývající z manželství se ztroskotancem.

„Mrzí mě to,“ špitla Hannah a stiskla Emmy solidárně paži. Hned ji ale zase pustila, bylo moc horko. „Mluvila jsi s Madison?“

„Dopadlo to přesně tak, jak jsi předpovídala.“ Emmy nemohla tvrdit, že se jí nedostalo předběžného varování. Hannah po tom napjatém laně mezi rolí pečujícího dospělého a nenáviděné nevlastní matky balancovala už pět let. „Promiň, fakt jsem to zkoušela.“

„Vážím si toho,“ opáčila Hannah. „Panebože, je to fakt divný. Čím je na mě hnusnější, tím ji mám radši.“

Emmy si nemohla pomoci, cítila to stejně. S Hannah byly nejlepší kamarádky už od mateřské školky. Vídaly se nebo spolu aspoň mluvily praktický každý den. Celý život. A Emmyina láska k Hannah se přirozeně přenesla i na tu komplikovanou dívku, kterou Hannah miluje. „My jsme takové nebyly, že ne?“

„Jasně, že ne. My byly dokonalé.“ Hannah kývla hlavou směrem k tribuně.

„Co ti chtěla Tinky-Winky?“

Emma vyprskla smíchy. Vanna ve svých fialových šatech skutečně vypadala jako jedna postavička z Teletubbies. „Děti jsou dar od boha.“

„Až ze sebe ten dar vytlačíš, tak se z toho posere.“

Emmy stiskla pevně rty, aby se znovu nerozesmála.

„Za deset let si ve Walmartu kýchne a děloha jí vypadne mezi nohy jako srdce ze zvonu.“

„Děsná představa.“

„Stalo se to kamarádce mojí tety Barb.“

„To je ta s bradavicí?“

„Sakra, už musím jít.“

Emmy sledovala Hannah, která se rozběhla za svým manželem. Paul celý den popíjel, asi se potřeboval vzpamatovat z toho, že Madison odmítla oslavit narozeniny se svou rodinou. Chudák, skoro nedokázal jít rovně, a to ještě vedl za ruku dvouletého potomka. Hannah si připadala trapně a Emmy s ní naprosto soucítila.

„Emmy Lou?“ Otcův hluboký baryton k ní dolehl přes šumění davu. Nasadila si klobouk na hlavu a vykročila k němu.

Snažila se ignorovat jeho sílící chrapot. Gerald Cliftonovi bylo v lednu čtyřiasedmdesát. Silný a schopný muž se znenadání proměnil v chřadnoucího starce. Bolavá kolena. Bolavá záda. Artritida v rukou. I jeho kašel se změnil. Rychlé, krátké záchvaty vystřídal dunivé chrchlání.

Matka na tom nebyla o moc lépe. Před čtyřmi lety Myrnu ve spěchu odvezli do Atlanty, kde podstoupila operaci srdce. Poslední dobou pořád zapomínala, kam si dala klíče, komu musí zavolat, co se před týdnem odehrálo v jejím oblíbeném televizním seriálu. I na Emmyině bratrovi už věk začínal být znát. V jedenapadesáti trávil Tommy skoro každý víkend na gauči, odkud sledoval golfové turnaje a na eBayi si kupoval staré klobouky.

Emmy tak byla odkázaná sama na sebe. Jako vždycky. Narodila se jako „nečekané“ dítě. Tommy tou dobou už studoval na vysoké a rodiče před jejím narozením pohřbili dva další potomky. Nejprve Henryho a za rok Marthu.

Gerald už byl starý na to, aby s Emmy běhal po hřišti, a Myrna zase příliš zvyklá na svou rutinu, kterou nedokázala změnit, aby si mohla s dcerou hrát nebo s ní chodit nakupovat. Z celé třídy byli její rodiče jediní, kteří museli při podávání žádosti o úvěr na vysokoškolské studium své dcery zohlednit i to, kdy začnou pobírat starobní důchod.

Jistě, Emmy si jejich věk vždycky uvědomovala, jenomže teprve teď jí začínaly docházet důsledky.

Do dospělého života vstoupila zhruba ve chvíli, kdy se oni dva vydali opačným směrem. Dokonce i Tommyho výstřední manželka Celia už začínala zpomalovat. Pracovala jako zástupkyně ředitelky a v podstatně řídila místní střední školu. Minulý týden se jí svěřila, že ráj si představuje jako místo, kde může mít na sobě celý den pyžamo a z domu vytáhnout paty jen proto, aby si zajela do Dairy Queen pro zmrzlinu.

„Emmy Lou.“ Myrna se zjevila prakticky odnikud. S nesouhlasným výrazem ve tváři podala dceři cíp deky, kterou potřebovala složit. „Slyšela jsi, že na tebe otec volá?“

„Vůbec ne, matko. Šla jsem k němu jen tak pro nic za nic.“

„Používáš velice zvláštní tón. Jako bys říkala pravý opak.“

„Vylož si to, jak chceš.“

Emmy složila příkrývku. Moc dobře věděla, proč na ni matka vyjela. „Klidně to řekni. Vím, že s námi s Jonahem viděla.“

„Viděla. A slyšela. Všichni o tom mluví.“ Myrna sebrala další příkrývku a sklepala z ní špínu. „Ne, neuchýlím se k větě *já ti to říkala*.“

„Používáš velice zvláštní tón.“

„Jistě si domyslíš, co jsem tím chtěla říct.“

Emmy se začala Jonaha automaticky zastávat. „Ten včerejší kšeft v Maconu se protáhl. Musel nahánět majitele, aby dostal zaplacené. Je unavený.“

„Ty dokážeš zvládnout práci na plný úvazek i péči o dítě.“ Myrna k sobě přiložila okraje deky. „A Jonah tady nevydrží ani tak dlouho, aby se jeho syn mohl podívat na ohňostroj.“

Takže tu zmrzlinu s čokoládovou polevou Jonah koupil ve městě. Emmy měla sto chutí ho zabít.

„Říkal, že Colea odveze k řece, aby měl lepší výhled.“

„A odvezl?“

Emmy už nedokázala lhát. „Mami.“

Myrně se zvedl hrudník a zase klesl v hlubokém povzdechu. Položila složenou přikrývku na přenosný chladicí box na kolečkách. Když zvedla hlavu, tvářila se smířlivěji. „Řekla jsem Jonahovi, ať k nám později Colea přiveze. Uložím ho.“

„Děkuju.“

„Nikdy netrpět znamená nikdy nebýt požehnán.“

Emmy se na matku nechápavě podívala.

„Edgar Allan Poe,“ opáčila matka, učitelka angličtiny. „Nevíš, kam se poděl tvůj bratr? Sama ten box do kopce nevytáhnu a bůh ví, že Celia nehne ani prstem.“

Emmy ale bratra nehledala. Hledala otce. Spatřila ho hned. Stál asi deset metrů od nich, jeho hlava vyčnívala z davu. Někdo se s ním bavil. Tedy, spíš to zkoušel. Gerald Clifton mluvil jen v případě, že měl opravdu co říct. I doma nechával většinou hovořit Myrnu.

Emmy si sundala klobouk v naději, že ucítí slabý vánek od jezera. V kapse jí zabzučel mobil. Patrně další sestřenice požadující třetí tajnou večeři nebo bláznivá tetička, která hlásí zatoulaného mývala.

Když se Emmy přiblížila k otci, uvědomila si, že starý pán vůbec nevěnuje pozornost muži před sebou. Díval se na dceru. Jejich pohledy se setkaly. Něco se stalo. Jeho policajtský radar fungoval mnohem lépe než její, ale teď

už to cítila také. Elektřina ve vzduchu, z níž jí vstávaly chloupky vzadu na krku.

Šimrání.

Emmy tomu říkala *špatný pocit*. Jiní policajti mluvili o *předtuše* nebo *instinktu*, ženy-policistky to nazývaly *intuicí*. Bez ohledu na název to znamenalo, že se stalo nebo brzy stane něco hodně zlého.

Prodrala se skupinkou opozdílů a z ramene si sundala mikrofon od vysílačky. „Brette, ohlas se.“

„Hlásím se,“ ozval se z vysílačky Brett. „Jsem na Long Street. Dodávka zezadu narazila do priuse. Prius do telefonního stožáru. Silnice je zablokovaná oběma směry. Odtahovka dorazí za dvacet minut.“

„Aha.“ Emmy si nemyslela, že by za její špatný pocit mohla dopravní nehoda, k níž došlo o čtvrt kilometru dál. „Mohl bys...“

V tu chvíli jí Gerald vzal mikrofon z ruky. Přiložil si ho k ústům a stiskl tlačítko. „Zavolej si k bouračce posilu. Sejdeme se na horním parkovišti. Měj oči na stopkách. Jasný?“

Ve vysílačce zahučelo, pak Brett odpověděl: „Ano, šéfe.“

Gerald vrátil Emmy mikrofon. Nemuseli to spolu dlouze rozebírat. O špatném pocitu se nedebatuje. Ten se prověřuje. Když se člověk splete, uleví se mu. Když se nesplete, instinkt ho dovede tam, kde má právě být.

Emmy si připnula mikrofon zpátky na rameno a vykročila za Geraldem do kopce. Lidé jim ustupovali z cesty a nejen proto, že to byl šerif. Její otec byl vysoký chlap, měřil sto osmdesát osm centimetrů a v pase nosil o dost kilo víc, než by měl. Zadýchal se, když došli k prázdné tribuně a začali stoupat po betonových schodech.

Emmy se musela dívat na zem, aby mu zezadu nepřišla pla boty. Otec nebyl ve službě, ale pořád se nesl jako policajt, i ve

starých keckách, černých kotníčkových ponožkách, šedých nylonových kraťasech a vybledlém černém tričku, které si koupil v roce dva tisíce pět na koncertě Reby McEntireové.

Gerald se nezastavil, aby popadl dech. Vyškrábal se až nahoru. Emmy se rozhlédla po parkovišti. I její otec točil hlavou sem a tam. Auta tu byla na asfaltové ploše rozestavěná jako rozhozená párátka. Viděla zářící brzdová světla, lidi nahýbající se ven z oken s rukama ve vzduchu. Napětí by se dalo krájet.

Gerald se na ni podíval.

„ŠP?“

Emmy přikývla.

„Jo.“ *Špatný pocit.* Gerald se dal do pohybu. Emmy za ním vykročila podél první řady aut, která připomínala překážkovou dráhu vytvořenou ze stojících vozů a našťvaných řidičů. V duchu se soustřeďovala na jednotlivé části svého těla, zklidňovala dech a čistila si myšlenky. Policejní práce spočívá ve vyhodnocování rizik. A riziko, že se přihodí něco strašného, třeba masová střelba, bylo momentálně velice nízké. Spíš do sebe někde ťuknou další dvě auta anebo si lidi vjedou do vlasů kvůli předjíždění.

„Šerife?“ Sylvia Wrigleyová, redaktorka místních novin, na ně mluvila od auta s otevřenými dveřmi. „Co se děje?“

Gerald zvedl prst, požádal ji, ať mu dá minutku, a dál se prodíral mezi vozy. Za chvíli zjistili, v čem je problém. Emmy cítila, jak napětí z jejího těla odtéká jako voda z umývadla. Před měsícem řemeslníci odmontovali plot kolem fotbalového hřiště, protože se chystala obnova trávníku. Natáhli tam žlutou bezpečnostní pásku, aby lidé na čerstvou trávu nešlapali, ale řidič červené Mazdy Miata se očividně rozhodl varování ignorovat. Minimálně se o to pokusil. Nízké sportovní auto se zarazilo o betonový

obrubník. Předek mu trčel do vzduchu jako příd' *Titaniku*.

„Debil,“ zamumlala Emmy. Poznala vůz Lance Culpeppera. Pracoval jako úředník u soudu. Taky už by mohl mít rozum...

Emmy pohlédla na otce, ale Geralda mazda nezajímala. Upíral zrak na hřiště. Emmy přimhouřila oči a pokusila se zaostřit. Lance zjevně nebyl prvním géniem, který si chtěl zkrátit cestu na hlavní silnici. Uprostřed hřiště stál bílý Chevrolet Equinox, šikmo k parkovišti, dveře zavřené, okna vytažená, světla zhasnutá. Napětí se vrátilo. Policaitský mozek jí okamžitě naservíroval nejhorší možné scénáře:

Masová střelba. Domácí násilí. Agresivní řidič. Vražda. Sebevražda.

Emmy rozepnula bezpečnostní pásek na glocku. Z opasku sundala velkou baterku a opřela si ji o rameno. Světlo lamp z parkoviště dosahovalo na hřišti jen k hranici pokutového území. Její policejní Maglite byla vybavená čtyřmi silnými bateriemi a vydávala světlo o síle osmi set lumenů. Snadno s ní dojdou doprostřed hřiště. Sklo v SUV bylo tmavě tónované. Z dálky se nedalo poznat, kdo je uvnitř.

Gerald mlčky ukázal na velkou kaluž oleje, který vytekl z mazdy, a pak překročil obrubník. Když Emmy nahlédla do vozu, Lance Culpepper jen pokrčil rameny. Podle výrazu jeho manželky, která seděla vedle se založenými pažemi, jí bylo jasné, že Dervla svému muži určitě předem říkala, že to není dobrý nápad.

„Viděli jste někoho na hřišti?“ zeptala se jich Emmy.

Lance zavrtěl hlavou, Dervla odpověděla: „Měl moc práce s ničením našeho auta.“

„Zůstaňte tady,“ nakázala jim Emmy.

Sklonila baterku a zamířila ke hřišti. Přetrženou pásku vtiskly do země pneumatiky s širokým vzorkem. Emmy

překročila rozrytý pruh a pak se jí nohy zabořily do husté čerstvé trávy. Čtverce kobercového trávníku teprve srůstaly k sobě, hřiště připomínalo kostkovaný přehoz. Stébka byla vysoká asi sedm centimetrů. Emmy si všimla několika odpadků: obaly od žvýkaček, plastové vidličky. Kromě velkého bílého SUV ale na hřišti nic dalšího nebylo.

Šla pár kroků za otcem, trochu víc napravo a připomínala si, že má dýchat. Řidič možná sedí za volantem a zpytuje svědomí. Anebo v ruce svírá pistoli a čeká, až k němu oba policisté dojdou. *Musíš se uklidnit*, opakovala si. Zhluboka se nadechla, vteřinu podržela dech v plicích a pomalu vydechla. Po pár krocích zaslechla hučení motoru. Auto mělo cliftonskou poznávací značku. Na nárazníku spatřila nálepku s logem základní školy v North Falls. Zaposlouchala se. Hlasy. Mužský a ženský. Z druhé strany za autem. Ostrý šepot. Napětí. Zlost.

„Vyděte ven,“ zavolal Gerald.

Emmy zapomněla na dech. V ruce sevřela glock a čekala.

Pár vyšel zpoza auta. Emmy vydechla. Namířila baterku na dva dospělé, kteří se zastavili u zadní části chevroletu. Prázdné ruce, napětí ve tvářích. Hugo a Angela Sandersovi o čemsi vzrušeně diskutovali, než je Gerald přerušil. Emmy si všimla, že jejich šestiletý Tyler spí uvnitř v autosedačce. Motor nechali běžet kvůli klimatizaci. Na boku vozu se táhl dlouhý škrábanec. Kus předního nárazníku visel na vlásku. Levý blatník byl prasklý. Emmy jako první napadlo, že na bouračku je tohle hodně podivné místo. Potom si baterkou posvítila na zem.

„Já to neviděl,“ říkal právě Hugo Geraldovi. „Nemůžu za to.“

Emmy se zastavilo srdce. Pod pravou zadní pneumatikou SUV spatřila jízdní kolo. Klekla si a s hrůzou hledala pod autem tělo.

Za autem. Vedle auta.

Tělo nenašla, ale kolo poznala. Křiklavě růžové a žluté sedmikrásky namalované na světle tyrkysovém rámu. Na drátech u kol pásky, které svítí ve tmě. Vepředu světle žlutý košík. Další sedmikrásky na bílém koženém sedle. Emmy to kolo častokrát vídala pohozené před domem Hannah. Blokovalo příjezdovou cestu a odíralo nátěr ze zábradlí verandy. Patřilo Madison Darlymplové. Madison, s níž se pokoušela mluvit pod dubem. Madison, kterou asi před hodinou odbyla.

„Hugo,“ hlesla Emmy a narovнала se na roztřesených nohou. ŠP se proměnil v blikající červené poplašné světlo. „Znáš Madison Dalrymplovou?“

„Ne,“ pokrčil Hugo rameny. „Možná. Co to má společného s...“

„To je její kolo?“ skočila mu do řeči Angela. „Kde jsou její rodiče? Tohle auto máme sotva týden. A Paul má určité víc peněz než my, tu opravu zaplatí.“

„Vážně?“ ozval se Lance Culpepper. Zjevně se rozhodl ignorovat Emmyin příkaz, aby se nehnul z místa. „Proč by to měla být Paulova vina? To vy jste vjeli na fotbalové hřiště.“

„Vy taky,“ odsekl Hugo a zahleděl se na mazdu. „Skoro.“

„Já jel za vámi,“ ohradil se Lance. „Neviděli jste tu žlutou pásku?“

„Panebože, Lanci,“ vyjela Angela. „Co kdyby ses radši vrátil k tomu svému autíčku?“

„A co kdybys ty přestala brát jméno boží nadarmo?“

„Neříkej mojí ženě, co má dělat.“

„Tak dost!“ zakřičela Emmy, aby je utišila. „Lanci, vrať se do auta a zůstaň tam. Hugo, mám ti dát pokutu za opuštění označené komunikace? Angelo, zkontroluj si Tylera.“

Emmy počkala, až se rozejdou, a znovu pohlédla na otce. Gerald je vůbec nevnímal. Zíral na jízdní kolo. Tvářil se vážně.

Když byla Emmy malá, pletla si tento otcův kamenný výraz s naštváním. Dnes už věděla, že jen usilovně přemýšlí o problému.

„To kolo znamená pro Madison svobodu,“ řekla mu. „Je jí patnáct, auto řídit nemůže. Nenechala by ho jen tak pohozené na hřišti.“

Otec se otočil k parkovišti, zrak upíral na zem. Emmy se tam podívala také. Gerald očima sledoval stopu SUV na hřišti. Na novém trávníku to bylo snadné. Jako by pneumatiky projely jílem. Ze stop se dalo číst jako z mapy.

„Tati?“ hlesla.

Gerald vykročil k parkovišti. Emmy se vydala za ním a odháněla domněnky, které se jí honily hlavou. Ušli pár metrů, když se jí otec zeptal: „Čeho jsme si ještě nevšimli?“

Emmy se otočila zpátky k SUV. V dálce uviděla odtahovku, která mířila k místu autonehody. Na Long Street stála dlouhá kolona aut. Chtěla si Madison přes hřiště zkrátit cestu domů a pak tam z nějakého důvodu odložila kolo?

„Chevy na ten bicykl najel předním kolem, takže mířil na západ,“ řekla otcí.

„To už je moc velký detail, zaměř se na celkový obraz.“

Myšlenky se jí splášily. Musela si připomenout, že jí otec nezkouší, ale učí. Jestli Gerald v něčem exceloval, tak ve schopnosti naslouchat. Emmy se v duchu vrátila do chvíle, kdy kráčeli k SUV. Vybavila si pitomou hádku mezi Lancem, Hugem a Angelou. A odpověď ji udeřila jako blesk. „Hugo tvrdil, že páska už byla přetržená, když vjel na hřiště.“

„Jo.“

„Jestli mluvil pravdu, muselo tam před ním vjet ještě jiné auto, nejspíš během ohňostroje, protože Hugo ani Lance se nezmínili, že by si všimli jiného vozu.“

„Jo.“

Emmy namířila baterku na mazdu a poměrně snadno objevila hluboké stopy od Hugova SUV. Předtím si jich nevšimla. Rovnoběžně s nimi vedly další stopy od menších pneumatik.

„Hugo mluvil pravdu,“ konstatovala Emmy. „Pásku před ním přetrhlo jiné auto.“

„Sedan,“ doplnil Gerald. „Lehčí.“

Stopy od pneumatik sedanu pokračovaly ještě asi dvacet metrů od místa, kde s otcem stáli, a stáčely se doprava k borovicím na kopci. Emmy opatrně vykročila po hřišti a sledovala dráhu sedanu. Silou vůle se snažila ovládnout rozbušené srdce. Ano, Madison nechala své kolo uprostřed fotbalového hřiště, ale to může mít spoustu různých vysvětlení. Nemusí to být tak zlé. Emmy nepřestávala doufat a pokračovala ke kraji hřiště. Stopy pneumatik tam končily. Sedan zastavil. Zvedla baterku ke stromům.

Srdce se jí sevřelo, jako by jí do něj někdo zarazil nůž. Další jízdní kolo. Jasně modré. Do drátů mělo vpletené barevné korálky. Na řídítkách visely růžové štrápce. Vepředu modrý košík. Emmy to kolo častokrát vídala pohozené před Hannahiným domem. Blokovalo příjezdovou cestu a odíralo nátěr ze zábradlí verandy. Hned vedle Madisonina světle tyrkysového se žlutým košíkem, protože ty dvě holky byly jako siamská dvojčata.

„To je kolo Cheyenne Bakerové,“ oznámila otcí.

Gerald se na ni podíval. Neuniklo mu, jak se jí třese hlas. I on cítil, jak se změnila atmosféra. Šimrání. Špatný pocit. Dobrá vysvětlení už nebyla k mání.

„Mohly ty holky utéct z domu?“ zkusil to.

Emmy kroutila hlavou dřív, než dokončil větu. Sice nemohla tvrdit, že by dobře znala Cheyenne, ale Madison byla chytrá holka, nenechala by kolo válet na fotbalovém hřišti a neutekla by v deset večer, když věděla, že na ni doma čekají.

„Možná by byla schopná utéct, ale ne takhle,“ řekla otci.

„Máš její číslo?“

Emmy vyndala mobil a našla Madison v kontaktech. Musela zadržet slzy, když poslouchala, jak se hovor po prvním zazvonění přesměroval do hlasové schránky. Schránka byla plná. Emmy znovu zavrtěla hlavou. Ukončila hovor. Roztrásl se jí ruce. Tohle bylo zlé. Opravdu zlé.

„Emmy?“ zavolala na ni z druhé strany hřiště Hannah.

Emmy rychle pohnula baterkou, aby nesvítla na Cheyennino kolo. Hannah se už nespíš doslechla o Hugově nehodě. S Daveym v náručí se k nim rozběhla. Chlapečkovi padala víčka, zjevně přemáhal spánek.

„Co se děje?“ zeptala se Hannah. „Hugo prý přejel Madisonino kolo.“

„Víš, kde je?“ zeptal se jí Gerald.

„Řekli jsme jí, ať je do jedenácti doma, ale...“ Hannah pohlédla na Emmy. Zbledla. Emmy se před kamarádkou nedovedla přetvařovat. Od mateřské školky byly nejlepší kamarádky. Znaly svá největší tajemství i nejdivočejší sny.

„Ona...“ začala Hannah, ale zadrhl se jí hlas. „Co se stalo?“

„Nevíme,“ řekla Emmy, protože to byla pravda. *Přísahám bohu*, dodala v duchu.

„Když jsem Madison viděla, měla v ruce mobil. Může ho Paul lokalizovat?“

„Cože?“

„Říkala jsi mi, že jí Paul do mobilu naistaloval nějakou aplikaci, aby věděl, kde je. Říkala jsi, že ti nedovolil ji používat.“

„A...ano,“ koktala Hannah. Uvědomovala si, že je to zlé.

„On by... možná...“ nedokázala dokončit větu. Rozběhla se zpátky k parkovišti. Davey se díval na Emmy matce přes rameno. Oči měl vykulené. Nakazil se matčinou panikou. Emmy taky.

„Klid,“ pronesl Gerald a přitiskl jí ruku na bedra. „Nejvíc jí pomůžeš, když se sebereš a budeš dělat svou práci.“

Emmy přisvědčila, ale bylo to těžké.

„Víš, jaký má Madison mobil?“

Emmy odvrátila pohled od Hannah. Zavřela oči a pokusila se vybavit si telefon, který Madison držela v ruce. To příšerné horko. Pach potu a piva. Madison pod stromem. V tu chvíli Emmy napadlo, že by mohla s dívkou promluvit. Kvůli Hannah. Madison měla na sobě růžové balerínky, trochu nazelenalé od trávy. Špulila rty a o něčem přemýšlela. Upnuté bílé šortky. Bledě modré tričko s emblémem školního pěveckého sboru. Neměla stání, byla podrážděná. Ustaraná? Kůži měla zružovělou. Potom k ní Emmy došla a v duchu se napomínala, že nesmí začínat přednáškou o nebezpečí spálenin od slunce, a stejně pak děvčeti jako idiot poradila, aby pila dost vody.

„Jo,“ řekla otci, „byl to iPhone. Bílé pouzdro, vzadu s kytíčkou. Nosí ho pořád.“

„Kolik bylo hodin?“

„Viděla jsem ji dvakrát. Poprvé asi ve čtvrt na devět, možná v půl. Stála pod dubem. Chtěla jsem jít za ní, protože jsem si myslela, že bych mohla pomoci s...“ Emmy věděla, že na napjaté vztahy v rodině se jí otec neptal. „Madison asi šťvalo, že s ní mluvím. Ale jinak než obvykle. Jako by potřebovala někam jít. Řekla mi, že se měla už před deseti minutami potkat s Cheyenne u stánku SnoBall.“

„A Cheyenne tam nebyla?“

„Ne. Celý den jsem ji neviděla. Obvykle chodí všude s Madison.“

„A podruhé?“ zeptal se Gerald.

„Asi deset minut předtím, než začal ohňostroj. Šla jsem nahoru do kopce a všimla jsem si Madison, jak stojí u tribuny. Myslím, že se mnou chtěla mluvit. Odbyla jsem ji. Šla jsem na záchod. Po ohňostroji jsem ji hledala, ale marně.“

Gerald na ni upřel pronikavý pohled modrých očí. „Měla na sobě ještě něco? Sluneční brýle? Kabelku?“

„Nic,“ odpověděla Emmy. „Hannah mi říkala, že Madison nosí kabelku, jen když má menstruaci. Ale na přední kapse šortek se jí dělala boule. Určitě to nebyl tampon ani lesk na rty. Bylo to větší. Možná malý sáček s nějakou svačinkou nebo tak něco.“

„Dobře,“ odtušil. „Podíváme se na to kolo.“

Vzal si od ní baterku. Celou cestu ji podpíral v bedrech. Pro Emmy to byla nejdelší cesta jejího života. Měla pocit, že jí srdce vyskočí z hrudi. Zadržovala slzy. Její tělo si uvědomilo hrůzu situace dříve než mozek.

Cheyennino kolo nebylo jen tak upuštěné, bylo odhozené. Řídítka se otočila. Jedno se zabodlo do země. Kolo někdo táhl po zemi, než narazilo do kmene stromu. Jehličí bylo rozhrabané, půda rozrytá. Dole se z kmene odštípl kousek kůry. To kolo tam někdo musel mrstít velkou silou.

Někdo dospělý. Patrně muž.

Emmy zadržela dech, když Gerald posvítíl na jasné modrý rám, pedály, řídítka. Řetěz byl rozbitý. Zadní kolo ohnuté. Pneumatika prázdná. Gerald prohlížel okolí. Posvítíl napravo. Nalevo. Emmy poskočilo srdce, když si asi půldruhého metru od zadního kola všimla mobilního telefonu. Bílé pouzdro. Vzadu kytička. iPhone. Displej byl roztříštěný.

Gerald namířil světlo za telefon.

„Vidíš?“

Emmy to viděla. Půda byla mokrá. Vsakovala se do ní kaluž tmavé tekutiny, která vypadala úplně stejně jako olej pod mazdou Lance Culpeppera.

Jenomže tohle nebyl olej.

Byla to krev.

„Tak jo,“ řekl Gerald. „Máme tu únos.“

TŘETÍ KAPITOLA

Otec ujížděl po silnici, Emmy seděla vedle něho. Mířili za rodiči Cheyenne Bakerové, aby jim sdělili tu nejhorší zprávu, kterou v životě uslyší. Jejich patnáctiletá dcera a její nejlepší kamarádka se pohřešují. Našla se opuštěná kola obou děvčat. Telefon, který někdo záměrně zničil. Na místě činu byla krev, ne pár kapek, ale celá kaluž vsakující se do půdy. Nejedná se o nehodu ani o žádný kanadský žert, který si holky vymyslely. Množství krve to vylučuje. Dokazuje, že ať dívky unesl kdokoli, nerozpakoval se jim ublížit.

Je jen otázkou času, než jim únosce ublíží ještě víc.

Emmy si bolestně uvědomovala, že závodí s časem.

Na Mercerově univerzitě psala diplomovou práci o stoupajícím počtu únosů dětí ve Spojených státech. Statistiky by dokázala odříkat i ve spánku.

Téměř v polovině případů pohřešovaných dětí je pachatelem rodič nebo rodinný příslušník. Obětem bývá zpravidla méně než šest let. Obvykle se jedná o spory během ošklivého rozvodu nebo řízení o svěření do péče, občas se objeví i sexuální podtext.

Cheyenne a Madison byly dospívající holky. Jejich rodiče se nerozvedli. Nedávalo smysl, aby některý rodinný příslušník jedné z nich unesl obě.

V sedmadvaceti procentech případů obětí únosce zná. Velmi často bývají pachatelé nezletilí. Oběťmi se v těchto případech stávají dospívající dívky. Motivem je takřka vždy sexuální napadení a nezřídka se k němu přidává fyzické násilí.

Jenomže stejně jako u rodinných příslušníků by i pouhý známý obou dívek určitě našel lepší příležitost, jak je unést. Nečekal by, až se v noci objeví na čerstvě osetém fotbalovém hřišti. Tou dobou seděla skoro polovina obyvatel North Falls pouhých tři sta metrů odsud.

Zbýval tedy cizí člověk, který se tam vyskytl náhodou. Hledal obětí a všiml si dvou osamělých dívek na odlehlejších místě. Nedokázal se ovládnout.

Pouze necelé jedno procento únosů dětí mají na svědomí násilníci. Predátoři. Oběti si vybírají skoro výhradně mezi děvčaty kolem čtrnácti let. Unášejí je z otevřených prostranství a k zastrašení používají střelnou zbraň. Obvykle přijedou autem. Ve čtyřiceti procentech svou obětí zavraždí během první hodiny po únosu. Sedmdesát osm procent dívek umírá během prvních tří hodin. Do čtyřadvaceti hodin jsou mrtvé prakticky všechny.

Emmy se podívala na hodiny. 22.58. Od začátku pátrání po děvčatech uplynula necelá hodina. Madison naposledy viděla u tribuny přibližně ve 20.50. Hugo přešel její kolo kolem 22.15. Únosce měl tedy minimálně osmdesát pět minut náskok.

Osmdesát pět minut hrůzy.

Osmdesát pět minut na mučení.

Osmdesát pět minut na vraždu.

Emmy si v duchu opakovala, že je najdou živé, že Madison a Cheyenne se do statistik nezapíší, ale s každou další vteřinou cítila, jak se její naděje rozplývá.

Gerald ignoroval stopku a zabočil do čtvrti Verona Heights. Naťukal číslo do svého věčkového mobilu a telefon si přitiskl

k uchu. Stejně jako Emmy věděl, jakou mají šanci. Před chvílí mluvil se zvláštním agentem z jihovýchodní pobočky Georgijského úřadu vyšetřování. Požádal o vyslání forenzního týmu, který prozkoumá kola a fotbalové hřiště. Zavolal i všem svým čtyřem zástupcům v okrese Cliftonu, aby se zapojili do pátrání. Dálniční policie prohledávala každou ulici, silnici i dálnici až k Alabamě. Policejní náčelníci z Verony, Ocmulgee a Clayville vyslali své lidi. Polovina North Falls vytvořila skupiny dobrovolníků. Hannah a Paul objížděli všechny trasy vedoucí k jejich domu. Daveyho hlídala teta Barb, aby Hannah s Paulem mohli zůstat venku celou noc, bude-li třeba. Hannah zavolala Emmy jen jednou. Skoro nemohla mluvit. Panikařila, byla k smrti vyděšená a zoufalá.

Emmy na tom nebyla o mnoho lépe.

Madison bylo teprve sedm let, když jí matka zemřela na rakovinu děložního čípku. Hannah byla tehdy její milovanou paní učitelkou v první třídě. Ochotně nabídla pomoc, když se Paulovi rozpadl život. Zpočátku psala s Madison domácí úkoly a nosila jí svačiny, pak ji u sebe nechávala přespat. Vyzvedávala jí doma oblečení, brala ji do kina, na narozeninové oslavy, na hřiště. A nakonec se až po uši zamilovala do Madisonina otce.

Příběh jak z romantického filmu. Jenomže jakmile spolu začali Hannah a Paul chodit, Madison se proměnila ve vzteklost a mrzutou potvoru. Po svatbě se to ještě zhoršilo. Zkusili rodinnou terapii. Paul se pokoušel trávit s dcerou víc času o samotě. Snažili se Madison uplácat novým kolem, oblečením, které nepotřebovala, iPhonem, který byl na patnáctiletou holku až moc drahý. Právě tento telefon se našel u kaluže krve.

Veškeré hlasitější zvuky bezpochyby přehlušil ohňostroj.

Výkřik, volání o pomoc, výstřel.

Emmy zařala pěsti, aby zastavila třes rukou. Dělalo se jí zle, když si představila, čím si holky asi procházejí.

Zmocňovala se jí nepopsatelná hrůza a zoufalé přání vrátit čas. Přitiskla si pěst na ústa a natočila se k okénku. Pořád před sebou viděla Madison, jak na ni čeká před tribunou. Zpocená a podrážděná. Určitě si přála, aby si Emmy pospíšila. Ustaraně se mračila. Rty měla stažené nedočkavostí. Konečně si chtěla promluvit.

Ted' ne.

Co tě to napadlo, nadávala si v duchu Emmy. Utrápené puberťačce se přece neříká *ted' ne*. Vyhoví se jí. Všeho se nechá. Tím spíš, když je ta vystrašená holka nevlastní dcera tvojí nejlepší kamarádky. Každá jiná kamarádka by ji vyslechla. Každá jiná matka by věděla, co má dělat.

„Jo,“ řekl Gerald do telefonu. „Rozumím.“

Emmy zaslechla, jak mobil zaklapl. Auto zpomalilo. Vepředu uviděla tmavě hnědý služební vůz, který parkoval před domem Bakerových. Za volantem nikdo neseděl, ale Emmy poznala auto zástupce šerifa Virgila Ingrama.

Gerald zajel k chodníku a vyřadil rychlost. „Dům je prázdný. Soused vpravo vypověděl, že rodina odjela kolem třetí v minivanu. Půl hodiny nato viděl na kole odjíždět i Cheyenne. Rodina jela k řece, holka do města. Virgil už zjišťuje číslo mobilu jejího otce.“

Emmy přikývla. Virgil byl jen o jednu příčku níž než její otec. Byla ráda, že tu teď je a zastoupí ji. Nedokázala by se Cheyenniným rodičům podívat do očí.

„Zavolej mi vysílačkou nějaký odvoz,“ řekla otcí. „Půjdu taky hledat.“

„Ne,“ zamítl to Gerald. „Potřebuješ to ze sebe dostat.“

„Tati...“

Při pohledu na jeho klidný výraz se zarazila. Stiskla rty. Tohle dělávali, když byli v autě sami dva. Dva lidé, kteří se nikdy nikomu nesvěřovali, si začali povídat spolu.

„Posrala jsem to.“ Před otcem tohle slovo nikdy nevypustila z úst, ale strach způsobil, že se přestala kontrolovat. „Věděla jsem, že si se mnou chce Madison promluvit. Poznala jsem, že se něco stalo, vycítila jsem to, ale měla jsem v hlavě Jonaha a chtěla jsem být sama a... prostě jsem to posrala. Měla jsem ji přímo před sebou, mohla jsem se jí dotknout. Konečně se odhodlala požádat mě o pomoc, ale já jí nepomohla, schovala jsem se v tý zasraný kadibudce a ona je teď pryč.“

Gerald si poposedl, aby mohl ze zadní kapsy vytáhnout kapesník. Bavlněná látka v horku zvlhla, ale Emmy si s ním stejně utřela nos.

„Ví to Hannah?“ zeptal se.

Emmy zavrtěla hlavou. „Nevím, jestli jí to řeknu.“

„Když jí to neřekneš, bude tě to požírat jako kyselina.“

Emmy přeložila kapesník na čistou stranu. „Volal jsi na mě, když jsem se prodírala davem. Muselo to být ve stejnou dobu, kdy vjel Hugo na hřiště a narazil do Madisonina kola. Jak jsi to věděl?“

„Šimrání,“ pokrčil rameny.

„Cítila jsem to.“ Sklopila oči k dlaním. Vzpomněla si, jak pod dubem chytila Madison za ruku. „Ne v tu chvíli, dřív. Cítila jsem, že se něco děje, ale ignorovala jsem to.“

„Chyby ti mohou dát důvod odpustit.“

„Sobě nebo ostatním?“ zeptala se Emmy.

„Komukoli,“ řekl Gerald a znovu pokrčil rameny. „Všem.“ Nechtěla mu rozumět.

„Tys nikdy žádnou chybu neudělal.“

„Ty velké jsem naštěstí udělal brzy,“ opáčil. „Býval jsem strašně nekompromisní. Všechno jsem viděl černobíle. Pár lidí jsem vyškrtl ze života. Neměl jsem to dělat. Ale nemůžu to změnit. Stalo se. Na omluvy už je pozdě. Musel jsem se naučit to prostě nedělat. Musel jsem se naučit odpouštět.“

Pohlédla na otcovu ostře řezanou tvář. Tommy jí vyprávěl, že rodiče byli úplně jiní, než se Emmy narodila, ale ona znala otce jen jako trpělivého a chápavého muže. „Neumím si tě takového představit.“

„To jsem rád.“

Emmy se podívala z okénka. Virgil se k nim blížil od domu. Měl na sobě tričko a džíny. K paži si tiskl kapesník, jako by byl zraněný. Zavrtěl hlavou, aby jim dal najevo, že holky tady nejsou.

Gerald poplácal dceru po ruce a otevřel dveře. Emmy se ještě zdržela, zkontrolovala si zprávy v telefonu. Hannah se neozvala. Matka jí psala, že Jonah přivezl Colea. Emmy se ulevilo, ale zároveň ji zaplavil pocit viny. Nepřipadalo jí správné, že její dítě je v bezpečí, ale dcera Hannah ne.

Vystoupila z auta do úmorného vedra a dusna. Propocená uniforma jí v klimatizovaném autě uschla. Tuhý límeček ji škrábal do krku. Virgil na tom nebyl o moc líp. Cukl sebou, když sundával z paže kapesník a podíval se na hluboké škrábance. Měl mít dnes večer volno, ale odpočatě nevypadal. V lednu se jí svěřil, že chce koncem roku odejít do penze. Dvě opuštěná kola v parku teď jeho sen o klidu ukončila. Vrásčitou tvář měl úplně popelavou. Čelo zamračené ještě víc než obvykle. Emmy se podívala na dům Bakerových. Dveře garáže byly otevřené. Na jedné polovině parkovala tmavá jetta, druhá polovina byla prázdná.

„Podrápal jsem se o nějaký pitomý šípek, když jsem se snažil nakouknout oknem do kuchyně,“ řekl vážným hlasem Virgil a zaletěl pohledem k domu. „Nikdo není doma, ale dovolal jsem se Felixi Bakerovi na mobil. Řekl jsem mu, co se stalo. Odjeli kolem třetí, Cheyenne se jim za celou tu dobu neozvala. Mysleli si, že je v parku s Madison. Měli by se každou chvíli vrátit.“

Na Emmy dopadla tíha jeho slov. Soustředila se výhradně na Madison a na Cheyenne skoro zapomněla. Bakerovi musí být vyděšení. Nedokázala si představit, co cestou domů prožívají.

Její otec to věděl. Matka taky. Dvakrát museli v telefonu poslouchat, že jim zemřelo dítě. Nejdřív Henry. Potom Martha. Oba zahynuli při strašné nehodě. Emmy nechápala, jak dokázali žít dál. Nemohla se ani nadechnout, když si jen na vteřinu představila, že by přišla o Colea.

„Dobrá,“ ozval se Gerald. „Co víme?“

Emmy byla za tu otázku vděčná, protože ji donutila soustředit se na fakta. „Od chvíle, kdy jsem naposledy viděla Madison a Hugo přejel její kolo, uplynulo osmdesát pět minut. Cheyennino kolo se našlo mezi stromy společně s Madisoniným rozbitým iPhonem a velkou kaluží krve. Stopy pneumatik naznačují, že obě dívky odvezl nějaký sedan.“

„Cheyenne Bakerovou naposledy viděli doma kolem třetí odpoledne,“ navázal Virgil. „Její otec Felix, matka Ruth a desetiletá sestra Pamela tou dobou odjížděli v modré Hondě Odyssey na slavnost k řece Flint. Cheyenne měla dojet na kole do parku, s Madison se podívat na ohňostroj a pak se vrátit rovnou domů. V parku Cheyenne nikdo neviděl. Má mobil, ale nebere ho. Rodiče ho nemají jak lokalizovat. Počítali s tím, že už bude doma, až se rodina vrátí.“

„Co si *myslíme*, že víme?“ zeptal se Gerald.

Emmy se opět ujala slova jako první: „Poté, co jsem viděla Madison, si nejspíš vzala kolo. Musela ho vytlačit do schodů k parkovišti. Možná si to chtěla na Long Street zkrátit přes hřiště. Myslím, že hledala Cheyenne. Byla rozrušená, když jsme se potkaly. Myslím, že holky měly domluvený sraz na určitou dobu, ale Cheyenne se opozdila.“

„Kolik bylo hodin?“ zajímal se Gerald.

Emmy si v duchu prošla trasu. „Po polních cestách by to Cheyenne na kole trvalo do parku maximálně dvacet minut, což znamená, že by tam přijela v půl čtvrté. Madison jsem viděla asi v půl deváté. Připadala mi ustaraná, ale nepanikařila, jak by se dalo čekat, kdyby měla Cheyenne pět hodin zpoždění.“

„Co když Cheyenne chtěla být odpoledne ještě sama a potkat se s Madison až před ohňostrojem?“

„Takhle to holky nemají,“ namítla Emmy. „Nešly do parku kvůli ohňostroji. Chtěly být spolu. Madison má navíc dneska narozeniny. Cheyenne by nepřijela až na poslední chvíli. Tím spíš, že musela po ohňostroji rovnou domů.“

„Dobře, budu ti věřit.“ Virgil měl jen syny. „Dá se odhadnout, co Madison udělá, když zjistí, že má Cheyenne zpoždění? Sama jsi říkala, že na kole by jí cesta trvala jen dvacet minut. Kdy by Madison skočila na kolo a vypravila se za Cheyenne domů?“

„Myslím, že by čekala maximálně hodinu,“ řekla Emmy. „Určitě by jí předtím napsala zprávu, zavolala na mobil. Možná i na pevnou.“

„Už jsem požádal o povolení pro zpřístupnění seznamu hovorů,“ řekl Virgil. „U obou holek. U obou pevných linek.“

„Ještě něco,“ vyhrkla Emmy a vyndala kroužkový zápisník. Načrtla si tam fotbalové hřiště a označila místa, kde se našla kola. Zakreslila si i přetrženou pásku. Pomlčkami si vyznačila trasu sedanu. „Stopy auta vedou sem, k Cheyenninu kolu. Madisonino kolo bylo támhle, asi o sto metrů dál na otevřeném prostranství. Podle stop víme, že sedan se k Madisoninu kolu nepřiblížil.“

„Fajn. Takže Cheyenne se objeví pozdě. Obě holky se pak i s koly přesunou ke stromům. Únosce přijede v sedanu.

Vystoupí. Dá se s nimi do řeči. Popadne Cheyenne, praští ji do hlavy. Holka ztratí vědomí, teče jí krev. Madison upustí telefon, skočí na kolo a rozjede se po hřišti. On se za ní rozběhne a chytí ji. Kolo tam nechá. Obě naloží do auta. Odjede.“

Emmy tu krev viděla. „Myslím, že jednu z nich postřelil.“ Gerald přisvědčil. „Souhlasím.“

Emmy se do úst nahrnula žluč. Málem se začala dávit, jak se ji snažila spolknout.

Virgil se zeptal: „Koho podezíráme? Rodinu? Znamého? Někoho cizího?“

„Cizího,“ odpověděl Gerald. „Hannah je Emmyina nejlepší kamarádka.“

Emmy musela znovu polknout.

Otec nepotřeboval statistiky, jen pár dobrých očí. Její auto často parkovalo před domem Hannah. Emmy si většinou nesundávala uniformu, když si s kamarádkou zašla po práci na skleničku. Ale byla také šerifova dcera. Všichni to věděli. A věděla to i všechna děcka, která se pohybovala kolem Madison. Ani ten největší grázl by se neodvážil dceři Hannah něco udělat.

Musel to být někdo cizí.

„Madisonino kolo se válelo na hřišti,“ připomněl Gerald. „Cheyennino bylo odhozené pod stromy.“

„Zpanikařil,“ podotkl Virgil. „Je tma jako v pytli. Myslel si, že jakmile se najde první kolo, druhé nikdo hledat nebude. Že se zaměříme jen na jednu dívku, ne na dvě. Že začneme u rodičů.“

„Potřeboval získat čas,“ navázal Gerald, „aby mohl zmizet.“

Emmy se ve snaze o zklidnění myšlenek rychle nadechla. „Z praktického hlediska je neuvěřitelně riskantní napadnout dvě patnáctileté holky naráz. Jsou nepředvídatelné.

Pravděpodobnost, že se budou obě, nebo aspoň jedna bránit, je hodně vysoká.“

„Nejdřív šel po Cheyenne,“ řekl Gerald.

„Musel s ní mluvit,“ opáčila Emmy. „Možná u ní zastavil ještě na ulici. Jela na kole, on na ni vytáhl pistoli a poručil jí, ať nastoupí. Začala ho prosit, aby ji nechal na pokoji. Něco jako: ‚Kamarádka na mě čeká. Když nedorazím, bude mě hledat. Ví, kde jsem. Její nevlastní máma se kamarádí s policajtkou.‘ Únosce se tedy rozhodl, že ji použije jako návnadu, aby dostal i Madison.“

„Z výpisu hovorů zjistím, jestli Cheyenne kámošce volala. Nebo psala,“ podotkl Virgil. „Třeba únosce ujíždí na nějakých úchylných fantaziích, které si chtěl vždycky splnit. Dvě holky najednou.“

Emmy sklopila hlavu, aby jí neviděli do tváře.

„V GBI mi řekli, ať zavolám FBI,“ prohlásil Gerald.

Emmy věděla, že otec se k zapojení federálních agentů nikdy nestavěl kladně. Podle něj toho pokazí víc, než vyřeší.

„Co uděláš?“

„Nevím.“

Všichni se otočili, protože na ulici zasvítily reflektory auta. Emmy se podívala na hodinky. Právě dosáhli tříhodinové hranice. Šance, že jsou dívky naživu, klesla na dvaadvacet procent.

Virgil se postavil na vjezd, k němuž se rychle blížil modrý minivan. Ruth Bakerová vyskočila z auta dřív, než její manžel úplně zastavil. Tvář měla rudou, oči opuchlé od pláče. Byla vyčerpaná a vyděšená. Panikařila. „Našli jste ji? Kde je? Řekněte mi, co se stalo.“

„Paní Bakerová,“ oslovil ji Gerald. „Nenašli jsme ji. Potřebuju se vás na něco zeptat.“

„Na co?“ Chytila ho za paži. „Radši si promluvte s Hannah a Paulem. Říkali jsme jim, že Madison má na naši

dceru špatný vliv. Jestli se Cheyenne dostala do problémů, může za to ta malá mrcha.“

Emmy se snažila vši silou ovládnout. Věděla, že je žena rozrušená a chytá se stébla. Nedochází jí, že na některých věcech už vůbec nezáleží. Únosci to bylo jedno.

„Paní Bakerová,“ oslovil ji Gerald. „Ty dívky někdo unesl násilím. Na místě činu jsme našli dost velké množství krve. Situace je opravdu vážná.“

Ruth otevřela ústa, ale neřekla nic. Byla v takovém šoku, že zapomněla i mrkat.

„Šerife,“ ozval se Felix Baker. Mladší dceru držel za ruku. Pamela měla oči vytřeštěné ještě víc než její matka. „Co můžeme udělat?“

„Povězte mi, co se dělo odpoledne.“

„Ano, jistě.“ Felix se zhluboka nadechl. Emmy rozpoznala obranný mechanismus. Snažil se zachovat klid a jasnou hlavu. „Měl jsem nějakou práci, ale přijel jsem domů pomoci sbalit věci na piknik. Kolem třetí jsme vyrazili k řece. Řekl jsem Cheyenne, aby se hned po ohňostroji vrátila domů.“

„To jste ji viděl nebo slyšel naposledy?“

„Ano.“ Felix pohlédl na manželku a roztrásl se mu rty. „My oba. Ano, bylo to naposledy.“

„Nejela s vámi k řece?“

„Chtěla být s Madison,“ prohlásila napjatým hlasem Ruth. „Prosila mě. Měla jsem jí to zakázat, ale...“

Gerald dál mluvil na Felixe. „Jeli jste rovnou k řece Flint?“

„Vysadil jsem je tam,“ prohlásil Felix a ukázal na manželku a dceru. „Musel jsem ještě pár hodin pracovat. Jsem strojní inženýr. Potřeboval jsem zajet do fabriky a zkontrolovat nějaké výkresy. Odjel jsem odtamtud kolem sedmé a vrátil se za Ruth a Pamelou k řece.“

Emmy v duchu počítala. To nebylo jen pár hodin. Co když se s pedofilem spletli? Nemohlo jí uniknout, že otec, jehož dcera se ztratila i se svou nejlepší kamarádkou, má hodně slabé alibi.

„Proč marníte čas takovými pitomostmi?“ Ruth našla ztracený hlas. „Ať už se stalo cokoli, dostala je do toho Madison. Cheyenne nikdy neměla problémy. To až když jsme se přestěhovali sem do toho zapadákov. Felixi! Tak jim to přece řekni.“

Felix zakroutil hlavou, ale vzápětí prohlásil: „Má pravdu. Cheyenne se změnila, když poznala Madison.“

„Kdy to bylo?“ chtěl vědět Gerald.

„Před dvěma lety,“ řekla Ruth a udiveně se zasmála, jako by nemohla uvěřit, že to jsou opravdu jen dva roky. „Za dva roky nám ta holka zničila život.“

Emmy pohlédla na Pamelu, ale děvče upíralo zrak do země. Tenhle rozhovor by neměli vést před desetiletým dítětem. Ani před sousedy. Emmy neuniklo, že se v sousedních domech rozsvítilo. Proč táta nenavrhl, aby šli dovnitř?

„Šerife,“ řekl Felix, „jste si jistý, že neutekla?“

„Vy si myslíte, že utekla?“ oplatil mu otázku Gerald.

„Já...“ Felix ztichl a polkl. Klid ho opouštěl. „Mluvili jsme... předtím... mluvili jsme o stěhování. Zpátky do Iowy. Abychom byli blíž zbytku rodiny. Cheyenne se stěhovat nechtěla. Řekla, že jestli k tomu dojde, radši uteče z domu.“

„Byli jste napevno rozhodnutí?“ zeptal se Gerald.

„Ne.“ Felix pohlédl na manželku. „Ne, nebyli.“

„To nemůžeš vědět!“ zaječela Ruth. „Klidně mohla utéct!“

„Ne,“ řekl Gerald. „Ty holky neutekly.“

„Jak si můžete být tak jistý?“ vyjela na něj Ruth. „Čí krev jste tam našli? Třeba ji Madison napadla. Možná se obě někde schovávají.“

„Paní Bakerová,“ oslovil ji Gerald. „Povězte mi, jak se Cheyenne změnila.“

Ruth otevřela ústa a pak je zase zavřela. Neodpověděla, protože si chtěla uchovat naději, že na ně děvčata hrají nějakou hodně ošklivou komedii.

Felix si odkašlal. „Šlo to strašně rychle. Potkala Madison a skoro ze dne na den byla jiná.“

„Jak jiná?“ naléhal Gerald.

„Ve všech směrech.“ Ruth se pokoušela otřít si oči cípem trička, ale ruce se jí strašně třáslly. „Předtím byla Cheyenne báječná holčička. A pak se najednou s námi nechtěla nikde ukazovat. Odmítala chodit do kostela. Začala chodit za školu. Měla tajnosti. Pak začala lhát. O tom, kam jde a s kým. Trávila hodně času o samotě ve svém pokoji. Byla strašně ošklivá na Pamelu.“

Emmy to připadalo jako typické chování dospívající dívky.

„Chodila s někým?“ zeptal se Gerald.

„Ne,“ prohlásila důrazně Ruth. „Nikdy.“

Kdyby se Emmy v tu chvíli nedívala na Pamelu, nevšimla by si, jak se děvče na matku podívalo.

Felix dodal: „Cheyenne neměla dovolené s někým chodit. Nebyla na to dost stará.“

Emmy se kousla do rtu. Hannah se jí svěřila, že si u Cheyenne nejednou všimla cucfleku na krku.

„Máte tady v okolí nějaké další rodinné příslušníky?“ zeptal se Gerald.

Felix zavrtěl hlavou. „Všichni jsou v Iowě.“

„Měla Cheyenne ještě jiné kamarády?“ zajímal se Gerald.

„Ne,“ řekla Ruth. „Když jsme se přistěhovali, byla oblíbená. Ale pak se ten okruh zmenšoval a zmenšoval, až...“

Emmy sledovala, jak ženě po tvářích kanou slzy. Ruth těžce polkla. Vyčerpala už všechna obvinění a omluvy. Zbyla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Všichni jsme vinni.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.